

af asylansøgeren, skal også træffes hurtigst muligt, jf. ovenfor.

Som det fremgår af det anførte, indebærer fremsættelsen af en anmodning over for et andet EF-land om overtagelse eller tilbagetagelse efter EF-asylkonventionen, at der træffes en afgørelse. Afgørelsen indebærer samtidig, at man ikke finder, at betingelserne i § 48 c er opfyldt, jf. herved nedenfor under punkt 4.4. Der skal derfor i forbindelse med afgørelsen om at fremsætte anmodning over for et andet EF-land gives en begrundelse, der opfylder forvaltningslovens krav hertil, ligesom der skal gives klagevejledning, jf. herved reglen i § 48 d, hvorefter afgørelsen kan påklages til Justitsministeriet.

Afgørelsen er imidlertid betinget i den forstand, at den først får virkning for udlændingen, når det andet EF-land i givet fald imødekommer anmodningen om overtagelse eller tilbagetagelse. Først på dette tidspunkt kan overførslen m.v. effektueres, og reglerne i udlændingelovens §§ 30-31 om udrejse finder da anvendelse.

4.3. Afvisning af asylansøgere

Efter EF-asylkonventionens artikel 3, stk. 5, bevarer enhver medlemsstat muligheden for i medfør af sin nationale lovgivning at sende en asylansøger til et *trejdeland* under overholdelse af bestemmelserne i Geneve-konventionen, som ændret ved New York-protokollen. Danmark vil derfor efter EF-asylkonventionens ikrafttræden fortsat i medfør af udlændingelovens § 48, stk. 2, der nu bliver § 48 a, kunne afvise asylansøgere uden fornødent pas og/eller visum til »sikre lande« uden for EF. Der foreslås derfor ingen ændring af denne bestemmelse, bortset fra en redaktionel tilpasning i forbindelse med de øvrige ændringer, jf. den foreslåede § 48 a.

Den hidtidige afvisningsprocedure vil derimod *ikke* efter konventionens ikrafttræden kunne anvendes *i forhold til de andre EF-lande*, idet asylansøgere kun vil kunne sendes til andre EF-lande inden for rammerne af konventionen. Såfremt de danske myndigheder når frem til, at et andet EF-land ifølge EF-asylkonventionens bestemmelser er ansvarlig for sagens behandling, må man anvende den særlige overførselsprocedure efter den foreslåede regel i § 48 a, stk. 1, jf. ovenfor under pkt. 4.2.

I de hyppigt forekommende tilfælde, hvor der søges om asyl ved de *indre grænser*, finder EF-asylkonventionens artikel 12 anvendelse. Det følger f.eks. af artikel 12, at hvis en asylansøger, der befinder sig i Forbundsrepublikken Tyskland, indgiver en asylansøgning til de danske myndigheder ved landegrænsen mellem Danmark og Forbundsrepublikken, skal Danmark underrette de tyske myndigheder om an-

søgningen. Det påhviler herefter de tyske myndigheder at fastsætte, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Den pågældende får altså ikke adgang til Danmark, men afvises ved indrejsen. Vedkommende får heller ikke behandle sin asylansøgning i Danmark (medmindre det viser sig, at Danmark ifølge konventionens kriterier er ansvarlig for sagens behandling).

4.4. Behandling af en asylansøgning af humanitære grunde

Efter EF-asylkonventionens artikel 9 kan en stat acceptere at behandle en asylansøgning af humanitære grunde, navnlig af familiemæssige eller kulturelle hensyn, selv om den ikke er ansvarlig ud fra konventionens kriterier. Denne mulighed kommer kun på tale, såfremt asylansøgeren selv ønsker det. Dette gælder, hvad enten der foreligger en egentlig anmodning fra asylansøgeren, eller denne på forespørgsel erklærer sig indforstået med, at en anden medlemsstat behandler ansøgningen.

Det foreslås, at der i udlændingeloven skabes en udtrykkelig hjemmel for, at Danmark kan beslutte at behandle en asylansøgning, selv om Danmark ikke ifølge konventionen er forpligtet hertil, hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, jf. herved den foreslåede nye § 48 c.

Ved afgørelsen om, hvorvidt der skal ske overførsel eller tilbageførsel af en asylansøger fra Danmark til en anden medlemsstat, må der således i hvert enkelt tilfælde tages stilling til, om Danmark eventuelt af humanitære grunde skal påtage sig behandlingen af sagen. I bekræftende fald kommer overførsel eller tilbageførsel til et andet EF-land naturligvis ikke på tale. Den foreslåede nye § 48 c finder også anvendelse i forbindelse med afvisninger, men det indebærer ikke noget egentligt nyt, idet Direktoratet for Udlændinge som nævnt allerede i dag i forbindelse med, at der træffes beslutning om afvisning efter § 48, stk. 2, foretager en vurdering af den pågældendes tilknytning til Danmark. Direktoratet må – ligesom i dag ved afvisning efter § 48, stk. 2 – udspørge asylansøgeren med henblik på at undersøge, om der foreligger sådanne tilknytningsmomenter til Danmark, at der er grundlag for at anvende reglen i § 48 c.

Det vil også kunne forekomme, at en anden EF-medlemsstat retter henvendelse til Danmark med forespørgsel, om Danmark vil overtage behandlingen af en ansøgning, selv om vi ikke er forpligtet hertil, f.eks. hvis asylansøgerens nære slægtninge opholder sig her i landet. Den foreslåede nye § 48 c åbner mulighed for, at Danmark i sådanne tilfælde kan påtage sig behandlingen af ansøgningen.